

תמונות וסיפורים של חג ומועד עם הרב מרדכי אליהו

כתבה והכינה:
רחל סלייטר

תשרי

יהודים רבים הגיעו אל הרב מרדכי אליהו כדי שיאמר להם האם הלולב שלהם כשר לחג הסוכות.

יום אחד הגיע אליו אב ובנו. האב החזיק לולב גדול, והילד לולב קטן ראה הילד שכל האנשים בתור מגישים את הלולב לרב ומבקשים ממנו לפסוק האם הלולב כשר.

"אבא, גם אני רוצה שהרב יראה את הלולב שלי" בקש הילד כשהגיע התור שלהם.

"חמוד, הרב ממהר. אין לו זמן לבדוק לולב של ילדים" ענה לו אבא הרב צפה בילד שאחז בחוזקה את הלולב.

"בוא ותראה לי את הלולב שלך" אמר הרב לילד הילד הושיט לו בזהירות את הלולב הקטן. הרב הסתכל בלולב היטב, ונענע אותו.

"זה לולב" הוא אמר בפסקנות.

האירו פניו של הילד וגם פניו של הרב מרדכי אליהו.

בהקפות שניות

מרדכי שוון

בחג הסיגד

כסליו

rav.org

הדלקת נרות בכותל

שבת

אדר

לסעודת פורים בבית הרב הגיעו הרבה אנשים. הייתה שמחה גדולה, שירה, אמירת דברי תורה וכמובן סעודה חגיגית וטעימה. לפתע ראה הרב מרדכי אליהו שאחד הילדים בוכה מאוד. אבא שלו נסה להרגיע אותו, אך לא הצליח. "למה אתה בוכה" שאל הרב את הילד. "בפורים שמחים" הילד לא ענה. הוא המשיך לבכות בקולי קולות. הסתכל הרב על הילד המחופש, וראה שהוא מחזיק בידו חרב שבורה "אתה מבין למה אתה בוכה" הוא אמר לילד. "אתה לא יכול להיות עם חרב שבורה" הסתכל הרב היטב על החרב. "תן לי ואתקן אותה" הוא בקש. הרב נגש אל תיבת כלי התפירה של הרבנית, הוציא ממנה סיכה וחבר את שני חלקי החרב. חייך הילד. חייך האבא וחייך הרב מרדכי אליהו.

צִיסָן

הנכדים מאוד אהבו ללכת לבית הרב אליהו לבדיקת חמץ. כל הנכדים היו מגיעים, כי זאת הייתה חוויית מצווה מיוחדת במינה. לפני בדיקת חמץ היה הרב מחלק לכל ילד פנס. היה מבחר רב של פנסים מיוחדים, וכל נכד בחר את הפנס שהוא רצה (ואחר כך לקח אותו הבייתה).

לפני הבדיקה חמץ היו מכינים 10 חתיכות לחם, שאותם עטפו בנייר לבן. את החתיכות היו מניחים על צלחת שעליה מלח. מירב, ביתו של הרב, הייתה מארגנת את הנכדים, וכולם היו מחביאים את חתיכות החמץ במקומות שונים בחדרי הבית. הם היו מחביאים במקומות שסבא לא יחשוב אליהם. למשל, מעל המסילות של הדלת, בתוך הכדים שסבתא הניחה על השולחן או מאחורי השעון.

את בדיקת החמץ עשה הרב במשך כשעתיים. הנכדים היו הולכים איתו ומחפשים את החמץ עם הפנסים שלהם. הוא לא דבר בזמן הבדיקה. וכשהיה צריך לאמר משהו דחוף, היו לו סימנים.

מ – לקרוא לסבתא

ממ – לשים משהו עם חשש חמץ בצד

מממ – לסגור ארון בסלוטייפ, ואז אחד הנכדים שהחזיק סלוטייפ ומספריים היה סוגר כל ארון ומגירה.

פעם אחת החביאו הנכדים את פתיתי החמץ, והרב לא הצליח למצוא את הפתית... הילדים לא זכרו היכן הם החביאו. רק אחרי חיפושים ארוכים נמצא הפתית האבוד, ומאז הרב אמר תחביאו במקומות הכי קשים, אבל תרשמו איפה החבאתם.

תוך כדי בדיקת החמץ, היו המון שיחות טלפון של אנשים שהיו להם שאלות הקשורות לפסח. בגלל שהרב לא דבר בזמן הבדיקה, הוא ענה בכתב על השאלות החשובות.

את כל החמץ שמו בארגז במרפסת ושרפו למחרת

אליהר

לקראת שבועות נהגו בני משפחת הרב מרדכי אליהו לקשט את הבית בירק. הילדים והנכדים היו הולכים לקטוף פרחים. הם דאגו לקטוף פרחים שהם הפקר, לא מגינות של אנשים.

את הפרחים הם הניחו על התמונות והשעונים בבית, ונהרב היה מתלהב יחד עם הנכדים למראה הבית ה"פורח".

"אולי תוסיפו פה עוד פרח?" הרב היה מציע. "קשטתם כל כך יפה"

"סבא, זה מצווה לקשט את הבית בפרחים לכבוד חג שבועות?" שאלה אותו רחל הנכדה.

"לא. זה לא חובה ולא מצווה" ענה הרב. אנו מקשטים את הבית זכר לנס שהיה בהר סיני שהתכסה בפרחים לקראת מעמד קבלת התורה"

סינ

כשהיה הרב מרדכי אליהו נער צעיר, הוא היה גר עם משפחתו בבית קטן. בלילה היו בני המשפחה פורסים מזרנים על הרצפה וישנים עליהם בצפיפות.

הרב היה מוותר על המקום, נכנס מתחת לשולחן ומתחיל ללמוד תורה לאור הנר. רק לפנות בוקר הוא היה מנמנם כדי שיהיה לו כוח להמשיך ללמוד תורה במשך היום.

תבנוז-אב

בלילה כשכל המשפחה ישנה, היה הרב מרדכי אליהו לובש שק. הוא היה יושב על הרצפה ובוכה על חורבן ירושלים והמקדש. בליל תשעה באב, הגיעו אנשים לבית הכנסת וישבו על הרצפה כשהם עצובים בגלל חורבן ירושלים. הרב ישב אף הוא על כסא נמוך והחזיק בידו את ספר איכה. לפני שהוא החל להתפלל, הוא הסתכל לכוון לחלון. התבונן החוצה בצפייה גדולה, ונאנח אנחה גדולה. "המשיח עדיין לא הגיע" הוא אמר בעצב. "נתחיל לקרוא את הקינות"

אכלו

הרב רואה שקשה לילדים לקום, אז הוא מכין לכולם כוס שוקו חם וטעים ונותן גם קוביית שוקולד מתוקה.

לאט לאט מתעוררים כולם.

"התלבשו בשקט" לוחש הרב לנכדים "אנחנו לא רוצים להעיר את שאר בני המשפחה"

הילדים הולכים אל הדלת על קצות האצבעות וסוגרים בשקט את הדלת.

"איפה אברהם ואסתר?" שואל הרב ומתבונן סביב.

"הם רצו להמשיך לישון" עונה מירב.

"חבל, הם ממש מפסידים" אומר ישי.

צעד ועוד צעד... קול צעדיהם נשמע מהדהד ברחוב הריק והשקט. כיף לצעוד באויר הקריר ולהתכרבל בסוודר החם.

הם צועדים בצוותא ומאזינים לקולות רחוקים. קול תקיעת שופר נשמע מרחוק ופיוט "אדון הסליחות" מסתלסל מבית כנסת סמוך. עטופים בקדושה הם מגיעים ראשונים לבית הכנסת "הנץ החמה".

בסוף התפילה השמש כבר זורחת, והילדים שבים בשמחה לבית משפחת אליהו. אברהם ואסתר מצפים להם בפתח הדלת.

בעיניים בורקות מספרים להם הילדים על החוויה של ההליכה בחושך עם סבא, על מתיקות השוקולד ועל הפיוטים ששרו ביחד.

"כל כך רציתי להישאר במיטה החמה ולהמשיך לישון. אבל התגברתי" אומר ישי. "אני מרגיש גיבור"

"היה ממש כיף" מסכמת רחל

גם אנחנו רוצים לבוא מחר" מכריז אברהם "סבא, בבקשה תעיר אותנו מחר ראשונים"

בבית של משפחת אליהו יושבים כולם סביב השולחן ואוכלים ארוחת ערב חגיגית לכבוד ראש חודש אלול. דפיקה נשמעת בדלת, ואל הבית נכנסים עוד ועוד ילדים.

"כל הנכדים שלי הגיעו" שמח הרב מרדכי אליהו. "הזמנתי את כולכם כי מחר אני יוצא לסליחות מוקדם בבוקר. מי רוצה לבוא איתי?"

"אני." צועק אברהם.

"גם אני" קוראת אסתר.

כל הילדים מצטרפים אליהם בקריאות.

"סבא" שואלת רחל "מתי תעיר אותנו?"

"בשעה ארבע. בהנץ החמה"

"הנץ החמה זה כשהשמש מנצנצת ומתחילה לזרוח" מסבירה הרבנית צביה. "כדאי ללכת לישון עכשיו"

מירב מתעטפת בשמיכה רכה ונרדמת מיד. שאר הילדים נרדמים בזה אחר זה.

לפתע שומעת מירב לחישה, והיא פוקחת את עיניה.

"מירב, קומי" היא שומעת את אבא לוחש לה.

"זה אמצע הלילה....אני לא רוצה לקום"

"את זוכרת שאתמול אמרת שאת רוצה לבוא להתפלל איתי סליחות בבית הכנסת?"

"נכון. אבל חשוך בחוץ, ואני כל כך עייפה" מפהקת מירב ועוצמת עיניים.

"סבא, צריך לקום עכשיו? עוד מעט הנה החמה?" שואל ישי ומתיישב "בררר...אבל כל כך קר...אני רוצה להשאר מתחת לשמיכה"

